

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	4
Omgevingsrecht	10
Wabo	10
8.40- en 8.42-AMvB's	13
Planschade	13
Monumentenwet	14
Sociale zekerheid overig	15
Bestuursrecht overig	17
APV	17
Arbeidsomstandighedenwet	19
Wet openbaarheid van bestuur	20
Vreemdelingenrecht	22
Asiel	22
Richtlijnen en verordeningen	24
Vreemdelingenbewaring	27
Procesrecht	29

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 624

MK ABRS, 28-07-2021, 202004761/1/R1

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Awb 1:2 lid 1, 4:8, 8:1

Wet beheer rijkswaterstaatswerken (hierna: dWbr) 2

Verdrag van Aarhus 6, 9

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. ONTVANKELIJKHEID. Vergunning artikel 2 van de Wbr. I.c. wordt vastgesteld dat het besluit niet is voorbereid met de uniforme openbare voorbereidingsprocedure. De in artikel 4:8 van de Awb neergelegde mogelijkheid voor belanghebbenden om een zienswijze naar voren te brengen voordat een bestuursorgaan een beschikking neemt, is geen inspraakprocedure als bedoeld in artikel 6 van het Verdrag van Aarhus. Alleen al daarom kan uit de uitspraak van de ABRS van 4 mei 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:953](#)) niet worden afgeleid dat [appellanten] recht hebben op een inhoudelijke behandeling van hun bezwaren door een rechter, ook als zij geen belanghebbende zijn.

Ook wordt er geen grond gezien voor het oordeel dat het doorlopen van de bezwaarprocedure heeft geleid tot een schending van de procedurele verplichtingen uit het verdrag van Aarhus. De eisen in artikel 9 gaan over de rechterlijke procedure, en niet op de fase van de bestuurlijke heroverweging in bezwaar.

Besluit waarbij de minister aan de gemeente Enschede een vergunning heeft verleend als bedoeld in artikel 2 van de Wet beheer rijkswaterstaatswerken (hierna: de Wbr) voor het opnieuw inrichten van afrit 25 van de rijksweg N35, tussen km 71.0c en km 70.9c in Enschede. [...]

5. Merwehave en andere betogen verder dat de rechtbank aan het oordeel dat zij geen belanghebbende zijn bij het besluit, ten onrechte de conclusie heeft verbonden dat het door hen ingediende bezwaar niet-ontvankelijk had moeten worden verklaard. Volgens Merwehave en andere volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:953](#), dat zij recht hebben op een inhoudelijke behandeling door de rechtbank, omdat zij gebruik hebben gemaakt van de voorprocedure bij de totstandkoming van het besluit van 8 maart 2019. [...]

5.1. Bij de hiervoor al vermelde uitspraak van 4 mei 2021, onder 4.3 tot en met 4.8, heeft de Afdeling - tegen de achtergrond van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 14 januari 2021, Stichting Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](#) - overwogen dat aan degene die bij een besluit geen belanghebbende is, maar die wel een zienswijze heeft ingediend tegen het ontwerpbesluit op basis van de in het nationale omgevingsrecht gegeven mogelijkheid daartoe, in beroep niet zal worden tegengeworpen dat hij geen belanghebbende is.

5.2. De Afdeling stelt vast dat het besluit niet is voorbereid met de uniforme openbare voorbereidingsprocedure. De in artikel 4:8 van de Awb neergelegde mogelijkheid voor belanghebbenden om een zienswijze naar voren te brengen voordat een bestuursorgaan een beschikking neemt, is geen inspraakprocedure als bedoeld in artikel 6 van het Verdrag van Aarhus. Alleen al daarom kan uit de door Merwehave en andere aangehaalde jurisprudentie niet worden afgeleid dat Merwehave en andere recht hebben op een inhoudelijke behandeling van hun bezwaren door een rechter, ook als zij geen belanghebbende zijn.

Ook ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat het doorlopen van de bezwaarprocedure heeft geleid tot een schending van de procedurele verplichtingen uit het verdrag van Aarhus. De eisen in

artikel 9 gaan over de rechterlijke procedure, en niet op de fase van de bestuurlijke heroverweging in bezwaar.

Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1668](#)

JnB 2021, 625

ABRS, 28-07-2021, 202005492/1/A3

minister van Justitie en Veiligheid.

Awb 1:3

Wet beëdigde tolken en vertalers (hierna: Wbtv)

Register beëdigde tolken en vertalers (hierna: Rbtv)

Besluit verlenging inschrijving Rbtv

BESLUIT. I.c. is de brief van de minister niet op enig rechtsgevolg gericht, maar bevat alleen de mededeling dat de inschrijvingen van [appellant] in het Rbtv van rechtswege zijn vervallen. Dat rechtsgevolg vloeit voort uit de Wbtv en het Besluit verlenging inschrijving Rbtv. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat de brief geen besluit in de zin van de Awb is.

[ECLI:NL:RVS:2021:1686](#)

JnB 2021, 626

MK ABRs, 28-07-2021, 201904929/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 1:2, 8:1

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. ONTVANKELIJKHEID. Een verkeersbesluit is geen besluit op grond van het nationale omgevingsrecht. Om deze reden bestaat geen grond voor het oordeel dat aan degene die bij een besluit geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb, maar die wel een zienswijze heeft ingediend tegen het ontwerpbesluit op basis van de in het nationale omgevingsrecht gegeven mogelijkheid daartoe, in beroep niet zal worden tegengeworpen dat hij geen belanghebbende is. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRs van 4 mei 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:953](#)).

[ECLI:NL:RVS:2021:1655](#)

JnB 2021, 627

MK ABRs, 28-07-2021, 202002958/1/A3

burgemeester van Rotterdam.

Awb 6:5, 6:6

BEROEPSPROCEDURE. I.c. wordt geoordeeld dat zich niet een situatie voordoet dat de gemachtigde het beroep heeft ingesteld namens nog onbekende personen. Hoewel de namen van de bewoners die beroep wisten in te stellen niet zijn vermeld in het beroepschrift, maar pas later, op verzoek van de rechtbank, kenbaar zijn gemaakt, waren die bewoners niet onbekend. Uit het beroepschrift en de daarbij behorende bijlagen volgt dat de adressen van de bewoners die bij deze procedure betrokken zijn wél bekend waren. Het handhavingsverzoek, dat ook in het beroepschrift is vermeld, was bovendien voorzien van de handtekeningen van de bewoners. Daarbij komt, hoewel op zichzelf niet doorslaggevend, dat het ook de burgemeester duidelijk was welke bewoners bezwaar hadden gemaakt. De kwestie tussen de bewoners, de korfbalvereniging en de burgemeester, loopt bovendien al lange tijd.

Verwijzing naar overweging 1.2 van de ABRS van 4 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2662](#), waaruit volgt dat bij deze beoordeling de voorgeschiedenis van een geschil en de in eerdere procedures gewisselde stukken ook mogen worden betrokken.

[ECLI:NL:RVS:2021:1695](#)

JnB 2021, 628

MK ABRS, 28-07-2021, 202000859/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Bergen (NH), verweerder.

Awb 8:119 lid 1

HERZIENING. I.c. heeft [verzoeker] geen feiten of omstandigheden aangevoerd als bedoeld in artikel 8:119, eerste lid, van de Awb. Wat [verzoeker] heeft aangevoerd komt neer op een heropening van het debat. Dit kan niet leiden tot herziening van de uitspraak. De door [verzoeker] genoemde uitspraken van de Afdeling van 18 december 2019 in de andere planschadezaken uit Bergen zijn geen feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 8:119, eerste lid, van de Awb. Ook deze uitspraken geven de Afdeling daarom geen aanleiding haar uitspraak van 18 december 2019 op het hoger beroep van [verzoeker] te herzien.

[ECLI:NL:RVS:2021:1656](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 629

MK ABRS, 28-07-2021, 202003365/1/A2

minister voor Medische Zorg en Sport (lees: de minister voor Medische Zorg; hierna: de minister), verweerder.

Awb 5:13, 5:16, 5:20 lid 1, 5:32, 7:12

Wet kwaliteit klachten en geschillen zorg (hierna: Wkkgz) 2, 3, 24, 29

Wet toelating zorginstellingen (hierna: WTZi) 5, 9, 13, 15, 16, 35, 37,

Uitvoeringsbesluit WTZi 6.1, 6.2, 6.3, 6.4, 6.5

HANDHAVING. Verplichting tot medewerking. I.c. wordt geoordeeld dat de inspectie met de aangevoerde algemene stellingen onvoldoende heeft gemotiveerd waarom in dit geval de gevorderde informatie noodzakelijk is voor het uitoefenen van toezicht op de goede zorgverlening.

Besluit waarbij de minister de curatoren heeft gelast te voldoen aan de verplichting tot medewerking als bedoeld in artikel 5:20, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) onder oplegging van een dwangsom. [...]

4. De curatoren hebben onder meer betoogd dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de inspectie bevoegd is om de in de vordering van 12 juli 2019 vermelde informatie op te vragen. [...]

4.2. Gelet op artikel 5:13 van de Awb maakt een toezichthouder slechts van zijn bevoegdheden gebruik voor zover dat redelijkerwijs voor de vervulling van zijn taak nodig is. De inspectie kan dus geen inzage vorderen van andere informatie dan die welke verband houden met de wettelijke

voorschriften waarop het toezicht in het concrete geval betrekking heeft. Daarnaast moet zij motiveren waarom de gevraagde informatie noodzakelijk is voor het uitoefenen van het toezicht.

4.3. Gelet op artikel 24, eerste lid, van de Wkkgz en artikel 35 van de WTZi, is de inspectie belast met het toezicht op de naleving van de normen uit de Wkkgz respectievelijk de WTZi. Deze bevoegdheid is aan de inspectie toegekend om de goede kwaliteit en de veiligheid van de zorgverlening te waarborgen. Zo staat in Kamerstukken II 2016/17, 34 768, nr. 3, dat de inspectie op grond van de Wkkgz kan blijven ingrijpen als door (financieel) wanbestuur de kwaliteit of de veiligheid van de zorg in het geding is. Verder staat bijvoorbeeld in Kamerstukken II 2019/20, 34 767, nr. 19 dat er op dit moment onvoldoende heldere regels zijn omtrent het tegengaan van ongewenste vormen van belangenverstremgeling. Ook is daarin vermeld dat de bestaande normen op het gebied van goed bestuur, zoals vastgelegd in de Governancecode Zorg 2017 en het BW, afgezien van een onafhankelijk intern toezichthouder, bestuursrechtelijk niet of slechts indirect handhaafbaar zijn. De inspectie en de NZa, de externe toezichthouders, kunnen volgens die Kamerstukken nu alleen in dit soort situaties optreden als er sprake is van onrechtmatige declaraties of als er risico's zijn voor de kwaliteit van zorg.

De inspectie heeft aangevoerd dat een adequaat ingerichte financiële bedrijfsvoering en intern verankerde governance waarmee wordt gewaarborgd dat het belang van de goede zorgverlening voorop staat, randvoorwaarden zijn voor het verlenen van goede zorg. Slecht bestuur kan volgens de inspectie negatieve gevolgen hebben voor de kwaliteit en veiligheid van de zorgverlening. Daarnaast heeft de inspectie aangevoerd dat de gevorderde informatie, waaronder afschriften van directiereglementen, afschriften van notulen, besluiten en documenten van vergaderingen van de raad van bestuur, de raad van toezicht, de raad van commissarissen en de algemene vergadering van aandeelhouders, afschriften van overeenkomsten en afspraken met derden, managementletters en bankafschriften, inzicht kan geven in de wijze waarop het bestuur en het interne toezicht hebben gefunctioneerd en of daarbij het belang van de goede zorgverlening voorop heeft gestaan.

De Afdeling is van oordeel dat de inspectie met deze algemene stellingen onvoldoende heeft gemotiveerd waarom in dit geval de gevorderde informatie noodzakelijk is voor het uitoefenen van toezicht op de goede zorgverlening. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat de curatoren naar voren hebben gebracht dat de Tweede Kamer heeft gevraagd om onderzoek te doen naar onbehoorlijk bestuur en dat dit de aanleiding is geweest voor het huidige onderzoek. De inspectie heeft dit niet betwist en heeft zelf ook aangevoerd dat het onderzoek gericht is op de naleving van de Governancecode Zorg en om vast te stellen of er sprake is geweest van een eventuele belangenverstremgeling. Daarbij heeft de inspectie geen verband gelegd met de inmiddels beëindigde zorgverlening door de MC IJsselmeerziekenhuizen. Zij heeft bijvoorbeeld niet aangevoerd dat er signalen waren dat de kwaliteit en veiligheid van die zorgverlening niet goed waren. Het besluit van 30 april 2020 is daarom genomen in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb.

Het betoog van de curatoren slaagt alleen al hierom. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1674](#)

JnB 2021, 630

MK ABRS, 28-07-2021, 201903744/1/A3

burgemeester van Den Helder.

Algemene plaatselijke verordening 2012 (Apv) 2.28

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2, 4

HANDHAVING. APV. TIJDELIJKE INTREKKING EXPLOITATIEVERGUNNING. Toetsingskader heroverweging besluiten met herstelsancties. Verwijzing naar ABRS 28-10-2020

[ECLI:NL:RVS:2020:2571](#). Ic. heeft de burgemeester in redelijkheid de intrekking van de exploitatievergunningen kunnen handhaven, met een gewijzigde duur.

[...] Bij onderscheiden besluiten van 6 december 2016 heeft de burgemeester de aan [appellante sub 2] verleende vergunningen voor exploitatie van de horecabedrijven [...] ingetrokken voor de duur van een maand.

[...] Bij besluit van 15 januari 2018 heeft de burgemeester [...] de besluiten van 6 december 2016 in stand gelaten, onder aanvulling van de motivering en de grondslag en met inkorting van de duur van de intrekking [...].

1. [...] De burgemeester achtte het aannemelijk dat [appellante sub 2] artikel 2, eerste lid, van de Wet arbeid vreemdelingen (hierna: de Wav), waarin het verbod is opgenomen om een vreemdeling arbeid te laten verrichten zonder in bezit te zijn van een tewerkstellingsvergunning, heeft overtreden. Hij heeft daarom besloten de exploitatievergunningen tijdelijk in te trekken op grond van artikel 2.28, tweede lid, onder k, van de Algemene plaatselijke verordening 2012 (hierna: de Apv).

2. Na de controle is aan de vreemdelingen een verblijfsvergunning verleend met terugwerkende kracht tot het moment dat zij hun aanvraag om verblijfsvergunning hadden ingediend. Bij besluiten van 2 en 7 februari 2017 heeft de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (hierna: de minister van SZW) besloten om aan [appellante sub 2] in verband met de tewerkstelling van de vreemdelingen geen boete op te leggen wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav. Daaraan heeft hij ten grondslag gelegd dat achteraf gezien voor hun tewerkstelling geen tewerkstellingsvergunning was vereist omdat beiden hun aanvraag ruim voor de controle hadden ingediend en hun naar aanleiding daarvan met terugwerkende kracht een vergunning is verleend. De burgemeester heeft in de bezwaarfase navraag gedaan bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: de IND). De IND heeft hem medegedeeld dat de arbeidsrechten die ontstaan bij het verkrijgen van een verblijfsstatus geen terugwerkende kracht hebben. De burgemeester heeft zich daarom in het besluit van 15 januari 2018 wederom op het standpunt gesteld dat er reden bestond om de exploitatievergunningen tijdelijk in te trekken. [...] Vanwege de duur van de procedure heeft hij wel besloten de exploitatievergunning voor een kortere termijn in te trekken.

[...] 6.1. De Afdeling heeft in de uitspraak van 28 oktober 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2571](#), het toetsingskader bij de heroverweging van besluiten met herstelsancties uiteengezet, nadat ze daarover een conclusie heeft gevraagd aan de advocaat-generaal (zie voor de conclusie de uitspraak van 11 maart 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:738](#)). In de uitspraak is overwogen: "Over de heroverweging van besluiten met herstelsancties in het bijzonder oordeelt de Afdeling dat de heroverweging moet leiden tot een doeltreffende, afschrikwekkende en evenredige handhaving van de desbetreffende norm. Daarvoor moet het bestuursorgaan bij de heroverweging feiten en omstandigheden betrekken die hebben geleid tot het eerdere besluit, maar ook nieuwe ontwikkelingen. De heroverweging kent bij dit soort besluiten dus een tweeslag. In de eerste plaats moet het bestuursorgaan bezien of het op basis van de feiten en omstandigheden ten tijde van de beslissing in primo destijds terecht zijn besluit heeft genomen. Nieuwe ontwikkelingen mag het bestuursorgaan alleen meenemen voor zover doel en strekking van de te handhaven norm of fundamentele rechtsbeginselen zich daartegen niet verzetten."

6.2. De burgemeester heeft in redelijkheid kunnen aannemen dat er aanwijzingen bestonden dat [appellante sub 2] in strijd met artikel 2, eerste lid, van de Wav heeft gehandeld. Deze aanwijzingen volgen uit de boeterapporten. De omstandigheid dat de vreemdelingen na de controle een

verblijfsvergunning hebben gekregen met terugwerkende kracht, betekent niet dat deze aanwijzingen er niet waren. Daarom heeft de burgemeester de exploitatievergunningen terecht ingetrokken. Dat neemt niet weg dat de burgemeester deze omstandigheid in het kader van de evenredigheid in de besluitvorming moest meewegen, ook omdat dit voor de minister reden was om geen boete op te leggen. De minister, en niet de IND, is degene die vaststelt of sprake is van een overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav. Het doel van de gehandhaafde norm verzet zich niet tegen het meenemen van deze omstandigheid. Het laten werken van vreemdelingen die, ook al is dat pas achteraf, met terugwerkende kracht vastgesteld, over de juiste papieren beschikken, doet immers geen afbreuk aan doel en strekking van artikel 2.28 van de Apv. In het besluit van 15 januari 2018 heeft de burgemeester de duur van de intrekking van de exploitatievergunningen beperkt tot zes dagen. Intrekking voor deze duur acht de Afdeling evenredig, in aanmerking nemende dat aan de vreemdelingen later met terugwerkende kracht verblijfsvergunningen zijn toegekend. Dit betekent dat de burgemeester in redelijkheid de intrekking van de exploitatievergunningen heeft kunnen handhaven, met een gewijzigde duur. De rechtbank heeft ten onrechte anders geoordeeld. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1684](#)

JnB 2021, 631

MK ABRs, 21-07-2021, 202004057/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:25, 5:29, 5:30

HANDHAVING. BESTUURSDWANG. KOSTENVERHAAL. I.c. gaat het over het besluit van het college waarbij het de kosten van toepassing van bestuursdwang heeft vastgesteld en bij [appellante] in rekening heeft gebracht. De vernietiging van het woonschip is onderdeel geweest van de toepassing van bestuursdwang. Omdat het college de kosten van deze vernietiging, hoewel het bij de vernietiging zelf om feitelijk handelen gaat, ook bij [appellante] in rekening heeft gebracht, kan zij in dat verband omstandigheden aanvoeren die volgens haar moeten leiden tot het geheel of gedeeltelijk afzien van kostenverhaal.

[...] 5.1.1. Het hoger beroep gaat over de bij [appellante] in rekening gebrachte kosten voor de toepassing van de bestuursdwang, te weten de kosten van opslag van het woonschip over de periode van 11 juni 2016 tot en met 21 juli 2017 en de kosten van vernietiging van het woonschip op 21 juli 2017. Dat de kosten van opslag bij [appellante] in rekening kunnen worden gebracht, volgt uit artikel 5:25, eerste lid, van de Awb waarin staat dat de toepassing van bestuursdwang op kosten van de overtreder geschiedt, gelezen in samenhang met artikel 5:29, eerste lid, van de Awb waarin staat dat het bestuursorgaan voor de toepassing van bestuursdwang zaken kan meevoeren en opslaan. Op grond van het derde lid van die laatste bepaling draagt het college ook zorg voor de bewaring van de opgeslagen zaken en geeft het deze zaak terug aan de rechthebbende. Uit artikel 5:30 van de Awb volgt dat indien de zaak niet kan worden teruggegeven binnen dertien weken, het bestuursorgaan de zaak kan verkopen. Op dit uitgangspunt bestaat een uitzondering. Indien verkoop naar het oordeel van het bestuursorgaan niet mogelijk is, dan kan het de zaak laten vernietigen. Dat staat in artikel 5:30, vijfde lid, van de Awb. In deze zaak heeft het college gebruik gemaakt van die bevoegdheid, ook wel parate executie genoemd.

5.1.2. Het college stelt in zijn schriftelijke uiteenzetting dat het bij de bevoegdheid om het woonschip te laten vernietigen om feitelijk handelen gaat en dat de betogen van [appellante] over het gebruik van deze bevoegdheid daarom niet in deze procedure aan de orde kunnen komen. Dat standpunt deelt de Afdeling niet. In de uitspraken van 19 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:514](#) en van 20 mei 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1266](#), waar het college waarschijnlijk op doelt, heeft de Afdeling

overwogen dat het overdragen of verkopen van een zaak of het vernietigen ervan privaatrechtelijk of feitelijk handelen is. Maar in deze zaak gaat het over het besluit van het college waarbij het de kosten van toepassing van bestuursdwang heeft vastgesteld en bij [appellante] in rekening heeft gebracht. De vernietiging van het woonschip is onderdeel geweest van de toepassing van bestuursdwang. Omdat het college de kosten van deze vernietiging, hoewel het bij de vernietiging zelf om feitelijk handelen gaat, ook bij [appellante] in rekening heeft gebracht, kan zij in dat verband omstandigheden aanvoeren die volgens haar moeten leiden tot het geheel of gedeeltelijk afzien van kostenverhaal. De Afdeling wijst op haar uitspraak van 30 juni 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1389](#) en op haar uitspraken van 7 oktober 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3110](#) en van 10 juli 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:202](#). Over de betogen van [appellante] die samenhangen met de vernietiging van het woonschip oordeelt de Afdeling als volgt. [...]
[ECLI:NL:RVS:2021:1618](#)

JnB 2021, 632

MK ABRS, 30-06-2021, 202003458/1/A3

burgemeester van Emmen.

Gemeentewet

Algemene wet bestuursrecht (Awb)

Algemene Plaatselijke Verordening van de gemeente Emmen 2017 (APV)

Beleidsregel bijtincidenten honden gemeente Emmen 2016 (Beleidsregel)

HANDHAVING. BESTUURSDWANG. APV. AANLIJN- EN MUILKORFGEBOD.

INBESLAGNEMING. Een hond kan op grond van de artikelen 5:29 en 5:30 van de Awb slechts tijdelijk, tegen diens wil, aan de beschikkingmacht van de rechthebbende worden onttrokken. Verwijzing naar ABRS 19-02-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:514](#).

Ter verduidelijking van de uitspraken van de Afdeling van 19-02-2020 [ECLI:NL:RVS:2020:514](#) en 20-05-2020 [ECLI:NL:RVS:2020:1266](#), overweegt de Afdeling dat een besluit tot het opleggen van een last onder bestuursdwang in zijn geheel appellabel is. Dat betekent dat in dit geval niet alleen de inbeslagname maar ook de besluitonderdelen waarin de burgemeester heeft besloten wat er na inbeslagname met de hond moet gebeuren bij de bestuursrechter kunnen worden aangevochten.

[...] 4.1. De Afdeling stelt vast dat de burgemeester de hond op 9 april 2019 op grond van artikel 2:36, eerste lid, van de APV gevaarlijk heeft verklaard en een aanlijn- en muilkorfgebod heeft opgelegd. De Afdeling heeft eerder overwogen dat bestuursdwang mag worden toegepast ter voorkoming van een herhaling van een overtreding, bijvoorbeeld in de uitspraak van 19 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:514](#). Bij overtreding van een aanlijn- en muilkorfgebod is een burgemeester in beginsel bevoegd de betreffende hond in beslag te nemen, om zo een herhaling van die overtreding en het daarmee veroorzaakte gevaar voor de veiligheid van de omgeving, te voorkomen.

[...] 5.4. [...] Bestuursdwang kan - zoals hiervoor onder 4.1. is overwogen - in geval van overtreding van een opgelegd aanlijn- en/of muilkorfgebod, op grond van artikel 5:29 van de Awb, bestaan uit het in beslag nemen van een hond. De inbeslagname van de hond is dan gericht op het voorkomen van een herhaling van de overtreding van het aanlijn- en muilkorfgebod en het daarmee door de overtreder veroorzaakte gevaar voor de veiligheid van de omgeving (vergelijk de uitspraken van 20 mei 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1266](#) en 2 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2380](#)). Zo'n inbeslagname van een hond impliceert weliswaar dat daarvan onvrijwillig afstand moet worden gedaan, maar dit

betekent niet zonder meer dat de hond niet meer aan de rechthebbende dient te worden teruggegeven overeenkomstig artikel 5:29, derde lid, van de Awb. Inbeslagneming strekt ook niet (zonder meer) tot definitieve ontneming van de eigendom tegen de wil van de rechthebbende. Een hond kan - anders dan de burgemeester veronderstelt - op grond van de artikelen 5:29 en 5:30 van de Awb slechts tijdelijk, tegen diens wil, aan de beschikkingsmacht van de rechthebbende worden onttrokken (vergelijk de uitspraak van 19 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:514](#)).

Ter verduidelijking van de uitspraken van de Afdeling van 19 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:514](#), en 20 mei 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1266](#) overweegt de Afdeling dat een besluit tot het opleggen van een last onder bestuursdwang in zijn geheel appellabel is. Dat betekent dat in dit geval niet alleen de inbeslagname maar ook de besluitonderdelen waarin de burgemeester heeft besloten wat er na inbeslagname met de hond moet gebeuren bij de bestuursrechter kunnen worden aangevochten. Dit geval onderscheidt zich van gevallen waarin een bestuursorgaan na inbeslagname separaat beslist over wat er met een hond gaat gebeuren. In dergelijke gevallen gaat het niet om een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, maar om feitelijk of privaatrechtelijk handelen. Indien een burgemeester na inbeslagname bijvoorbeeld beslist dat deze hond niet kan worden teruggegeven aan de eigenaar daarvan, maar dat hij haar wil overdragen aan een andere eigenaar of anderszins met haar wil handelen, kunnen belanghebbenden dit niet aan de bestuursrechter voorleggen. Zij kunnen wel een voorziening vragen aan de burgerlijke rechter. In de voorliggende zaak heeft de burgemeester in zijn besluit van 23 april 2020 beslist om Cyra na een jaar onder voorwaarden te herplaatsen. Daarmee maakt de herplaatsing in dit geval onderdeel uit van het besluit tot het opleggen van de last onder bestuursdwang. Nu de inbeslagname van de hond niet deugdelijk is gemotiveerd, zoals hiervoor onder 5.1 is overwogen, is de Afdeling van oordeel dat de burgemeester de beoogde herplaatsing evenmin deugdelijk heeft gemotiveerd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1389](#)

JnB 2021, 633

MK ABRs, 30-06-2021, 202003002/1/A3

Autoriteit Persoonsgegevens (hierna: AP).

Awb 5:40

BESTUURLIJKE BOETE. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de in de jurisprudentie ten aanzien van herstelsancties, zoals een last onder bestuursdwang, aangenomen beginselplicht tot handhaving niet heeft te gelden voor de in artikel 66 van de Wbp geregelde bestuurlijke boete. De belangen bij het beoogd beëindigen of ongedaan maken van de overtreding, het wegnemen of beperken van de gevolgen daarvan en het voorkomen van herhaling of hervatting van de overtreding, die redengevend zijn voor het aannemen van de beginselplicht tot handhaving bij herstelsancties, vormen geen grond voor het opleggen van een boete aan de overtreder. Deze bestraffende sanctie ziet op leedtoevoeging. Daarom vergt de oplegging van deze punitieve sanctie een andere afweging dan in geval van een herstelsanctie.

Besluit waarbij het verzoek van [appellant] om handhavend op te treden tegen het Pieter Baan Centrum (hierna: het PBC) is afgewezen. [...]

5. [appellant] bestrijdt het oordeel van de rechtbank dat de AP heeft mogen besluiten om van het opleggen van een bestuurlijke boete aan het NIFP af te zien. [...]

5.1. Het betoog faalt. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de in de jurisprudentie ten aanzien van herstelsancties, zoals een last onder bestuursdwang, aangenomen beginselplicht tot handhaving

niet heeft te gelden voor de in artikel 66 van de Wbp geregelde bestuurlijke boete. De belangen bij het beoogd beëindigen of ongedaan maken van de overtreding, het wegnemen of beperken van de gevolgen daarvan en het voorkomen van herhaling of hervatting van de overtreding, die redengevend zijn voor het aannemen van de beginselplicht tot handhaving bij herstelsancties, vormen geen grond voor het opleggen van een boete aan de overtreder. Deze bestraffende sanctie ziet op leedtoevoeging. Daarom vergt de oplegging van deze punitieve sanctie een andere afweging dan in geval van een herstelsanctie. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat, nu er geen beginselplicht tot handhaving met betrekking tot de gevraagde oplegging van een bestuurlijke boete bestaat, het besluit tot afwijzing van het verzoek tot het opleggen van een boete minder indringend moet worden getoetst dan een afwijzing van een verzoek tot het opleggen van een herstelsanctie. Het is in de eerste plaats aan de AP om de afweging te maken of het opleggen van een boete is aangewezen. Deze afweging wordt door de bestuursrechter terughoudend getoetst.

[appellant] betoogt terecht dat de AP ook in geval van voorwaardelijk opzet tot het plegen van een beboetbare overtreding van de Wbp een bestuurlijke boete kan opleggen. Anderzijds kan de AP, ook bij ernstiger nalatig handelen, gelet op de omstandigheden van het geval ervan afzien een boete op te leggen. Niet in geschil is dat met de verstrekking van medische gegevens van [appellant] aan het tuchtcollege door het PBC de Wbp is overtreden en de AP bevoegd was om aan het NIFP als de hiervoor verantwoordelijke een boete op te leggen. De Afdeling is met de rechtbank evenwel van oordeel dat de AP, gelet op de hiervoor onder 3. vermelde afweging, weloverwogen en afdoende onderbouwd heeft besloten van het opleggen van een boete af te zien en in redelijkheid daartoe heeft kunnen besluiten. De rechtbank heeft ten slotte terecht geoordeeld dat de AP genoegzaam heeft onderbouwd dat er onvoldoende aanknopingspunten zijn om (voorwaardelijk) opzettelijk handelen door (de directeur van) het PBC aan te nemen, zodat de gedraging niet aan de officier van justitie behoefde te worden voorgelegd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1407](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 634

MK ABRS, 28-07-2021, 202004395/1/R4 en 202004449/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Houten.

Richtlijn 2001/42/EG (SMB-richtlijn)

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, c en i

Activiteitenbesluit milieubeheer paragraaf 3.2.3

Activiteitenregeling milieubeheer paragraaf 3.2.3

WABO-milieu. WINDPARK. WINDTURBINEBEPALINGEN. NEVELE-ARREST. Verlenen omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a, c en i, van de Wabo voor een windpark met vier windturbines in een lijnopstelling ter hoogte van de Goyerbrug in Houten. I.c. staat vast dat het vergunde windpark valt onder bijlage II van de Mer-richtlijn, zodat de windturbinebepalingen wat dit windpark betreft buiten toepassing moeten blijven.

Dit betekent dat het college er bij de beoordeling van de ruimtelijke aanvaardbaarheid in het kader van de omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wabo (afwijken bestemmingsplan) en bij de beoordeling in het kader van de omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder i, van die wet (beperkte milieutoets) ten onrechte van is uitgegaan dat Windpark Goyerbrug zich bij de bouw en het gebruik van dat windpark heeft te houden aan de windturbinebepalingen. Verwijzing naar **ABRS 30-06-2021**, [ECLI:NL:RVS:2021:1395](#), [ECLI:NL:RVS:2021:1679](#)

JnB2021, 635

MK ABRS, 28-07-2021, 201906442/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Oss,
raad van de gemeente Oss, verweerders.

Activiteitenbesluit milieubeheer 3.14 lid 1 t/m lid 3, 3.14a lid 1

Activiteitenregeling milieubeheer 3.14

Verordening ruimte Noord-Brabant (Verordening) 6.18, 7.19

WABO. WRO. WINDPARK. NEVELE-ARREST. Vaststelling bestemmingsplan "Windmolenpark Elzenburg - De Geer" en verlenen omgevingsvergunningen. I.c. heeft de raad naar aanleiding van het uitgevoerde milieuonderzoek in artikel 8.1.4, onder b, en artikel 15.1, onder b, van de planregels een eigen, afwijkende en strengere geluidnorm toegepast. Er is in deze zaak derhalve, in tegenstelling tot de situatie in de zaak van de Afdeling van 30 juni 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:1395](#)) niet aangesloten bij de norm in artikel 3.14a, eerste lid, van het Activiteitenbesluit milieubeheer. Gelet hierop faalt het betoog van [appellant sub 1] over het Nevele-arrest, omdat hij daarbij ten onrechte uitgaat dat de raad artikel 3.14a, eerste lid, van het Activiteitenbesluit milieubeheer heeft toegepast (vergelijk overweging 17 tot en met 17.2 in de uitspraak van de Afdeling van 23 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:3112](#)).

In de Verordening ruimte van de provincie Noord-Brabant is bepaald dat er financiële zekerheid moet zijn dat de windturbines na 25 jaar worden afgebroken. Nu i.c. een dergelijke voorwaarde ontbreekt in het plan, is het plan in strijd met het vierde lid, onder c, van de artikelen 6.18 en 7.19 van de Verordening.

[ECLI:NL:RVS:2021:1681](#)

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) ("Geen toestemming voor windparken bij Houten en Oss") uitgebracht.

JnB 2021, 636

MK ABRS, 21-07-2021, 202000745/1/R1

Stichting Bomenridders Groningen, gevestigd te Groningen, appellante,
college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Raamverdrag van de Verenigde Naties inzake klimaatverandering 4 lid 1 onderdeel d

Overeenkomst van Parijs (Klimaatverdrag) 2 lid 1 aanhef en onder b, 5 lid 1

Grondwet 93, 94

WABO. VELLEN BOMEN. FINANCIËLE COMPENSATIE. HERPLANTPLICHT. PROCESBELANG. KLIMAATVERDRAG. Artikel 2, eerste lid, aanhef en onder b, en artikel 5, eerste lid, van het Klimaatverdrag richten zich tot de verdragsstaten, die nationale klimaatplannen moeten

opstellen. Deze bepalingen zijn niet onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig geformuleerd om op projectniveau zonder meer als objectief recht in de nationale rechtsorde door de rechter te worden toegepast.

[...] 1. Ten behoeve van het realiseren van de herinrichting Binnenstad West heeft de gemeente Groningen [...] een omgevingsvergunning aangevraagd voor het kappen van houtopstand op het Akerkhof in het centrum van Groningen. Met de voorziene herinrichting wil het gemeentebestuur onder meer op de plek voor de Der Aa-kerk een kwalitatief goed en aantrekkelijk verblijfsgebied realiseren. Met het besluit van 19 juli 2018 heeft het college omgevingsvergunning verleend voor het kappen van vijf bomen, het verplaatsen van één boom en het verwijderen van 105 m² taxusbeplanting op het Akerkhof voor de kerk. Aan de omgevingsvergunning is de verplichting verbonden om vijf bomen elders te herplanten en om een financiële compensatie van € 4.462,50 te voldoen voor het verwijderen van de 105 m² aan taxusbeplanting.

[...] Procesbelang van de Stichting

[...] 3. [...] Het belang van de Stichting is echter gelegen in het opleggen van een ruimere compensatieverplichting voor de gekapte bomen en verwijderde taxusbeplanting. De Stichting wenst met het hoger beroep te bereiken dat de totale hoeveelheid verwijderde biomassa en de verloren gegane opslag van CO₂ wordt gecompenseerd. Gelet hierop heeft de Stichting in zoverre belang bij een inhoudelijke beoordeling van het hoger beroep.

Het Klimaatverdrag

[...] 4.2. Artikel 2, eerste lid, aanhef en onder b, en artikel 5, eerste lid, van het Klimaatverdrag verplichten de verdragsluitende staten tot het nemen van maatregelen om putten en reservoirs van broeikasgassen, waaronder bossen, in stand te houden en uit te breiden. Deze bepalingen richten zich aldus tot de verdragsstaten, die nationale klimaatplannen moeten opstellen. Deze bepalingen zijn niet onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig geformuleerd om op projectniveau zonder meer als objectief recht in de nationale rechtsorde door de rechter te worden toegepast. Dit betekent dat de Stichting zich in dit geval niet met succes kan beroepen op de onverenigbaarheid van de vergunningverlening met het Klimaatverdrag als zodanig.

Voor het oordeel dat de aan de kapvergunning verbonden herplantplicht en financiële compensatie niet toereikend zijn om de door de kap verloren gegane houtopstand binnen afzienbare tijd tot een gelijkwaardig niveau te herstellen, ziet de Afdeling voor het overige geen grond. Het college heeft uiteengezet dat de financiële compensatie van € 4.462,50 in verband met de verwijdering van de taxus in een groenfonds is gestort en dat uit dat fonds groenprojecten in de stad Groningen worden gefinancierd. Het college heeft hierover ter zitting verder toegelicht dat weliswaar niet 105 m² aan taxus zal worden herplant, maar dat met het gestorte bedrag wel een daarmee vergelijkbare hoeveelheid groen kan worden gerealiseerd in de stad. De Afdeling ziet geen aanleiding hieraan te twijfelen.

De Afdeling ziet in wat de Stichting heeft aangevoerd ook geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de kap van de drie bomen zal leiden tot een vermindering van de houtopstand en het aanwezige bladerdek. In de aan de omgevingsvergunning verbonden voorschriften is geregeld dat voor de te kappen drie bomen vijf bomen geplant moeten worden. Er zijn inmiddels zes bomen geplant dichtbij het Akerkhof. Uit het onderzoeksverslag van de STAB blijkt dat twee van de drie gekapte bomen een beperkte bladerkroon hadden. De Afdeling ziet daarom geen aanleiding om te twijfelen aan de stelling van het college dat met het dubbel aantal herplante bomen de omvang van de houtopstand en het bladerdek binnen redelijke termijn gelijkwaardig zal zijn aan dat van de drie gekapte bomen. Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1597](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Midden-Nederland, 26-07-2021 (publ. 27-07-2021), UTR 19/2422 en UTR 19/2546 ([ECLI:NL:RBMNE:2021:3493](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 08-07-2021 (publ. 26-07-2021), SHE 20/2389 ([ECLI:NL:RBOBR:2021:3250](#));
- ABRS, 28-07-2021, 202003799/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2021:1689](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK ABRS, 28-07-2021, 201907814/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2021:1678](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2021, 637

MK ABRS, 28-07-2021, 202002472/1/A2

college van gedeputeerde staten van Limburg, appellant.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.3 aanhef en onder a

PLANSCHADE. VOORZIENBAARHEID. CONCREET BELEIDSVOORNEMEN. Uit de rechtspraak van de Afdeling volgt niet dat bij het vaststellen van de voorzienbaarheid van de schadeoorzaak in het algemeen eerst wordt gekeken naar het oudste concrete beleidsvoornemen en dat vervolgens wordt beoordeeld of dat beleidsvoornemen met een later beleidsvoornemen is doorbroken. In een geval als dat van [wederpartij] wordt de voorzienbaarheid in beginsel beoordeeld aan de hand van het antwoord op de vraag of, op grond van het ten tijde van de investeringsbeslissing meest recent gepubliceerde streekplan, voor een redelijk denkend en handelend koper aanleiding bestond om rekening te houden met de kans dat de planologische situatie ter plaatse in ongunstige zin zou veranderen.

[...] 2. [...] In geschil is de voorzienbaarheid van de uit de aanleg van de buitenring voortvloeiende schade en de omvang van het normale maatschappelijke risico. [...]

[...] 10.4. Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag of het college terecht aan [wederpartij] heeft tegengeworpen dat de schadeveroorzakende ontwikkeling, voor zover hier van belang, ten tijde van de aankoop van de woning door [wederpartij] op 16 januari 1996 voorzienbaar was op grond van een concreet beleidsvoornemen dat was opgenomen in het Streekplan 1977. Tussen het in werking treden van dit streekplan en het moment van aankoop van de woning zijn voor het gebied waarin de woning is gelegen het Streekplan 1987 en vervolgens het Streekplan 1991 gepubliceerd en in werking getreden.

10.5. Anders dan het college aanvoert, volgt uit de rechtspraak van de Afdeling niet dat bij het vaststellen van de voorzienbaarheid van de schadeoorzaak in het algemeen eerst wordt gekeken naar het oudste concrete beleidsvoornemen en dat vervolgens wordt beoordeeld of dat

beleidsvoornemen met een later beleidsvoornemen is doorbroken. In dit geval is het de vraag of de voorzienbaarheid kan worden gebaseerd op een of meer beleidsdocumenten van gelijke aard, te weten streekplannen als bedoeld in artikel 4 van de WRO, die voor zover hier van belang betrekking hebben op hetzelfde gebied en die elkaar in de tijd zijn opgevolgd. In een geval als dat van [wederpartij] wordt de voorzienbaarheid in beginsel beoordeeld aan de hand van het antwoord op de vraag of, op grond van het ten tijde van de investeringsbeslissing meest recent gepubliceerde streekplan, voor een redelijk denkend en handelend koper aanleiding bestond om rekening te houden met de kans dat de planologische situatie ter plaatse in ongunstige zin zou veranderen.

10.6. Ten tijde van de peildatum was het Streekplan 1991 het meest recente streekplan voor het oostelijk deel van Zuid-Limburg.

10.7. Uit de tekst van het Streekplan 1991 valt niet af te leiden dat de provinciale overheid een concreet beleidsvoornemen had om ten noordoosten van Brunssum, in de buurt van de woning, een weg te realiseren. Tussen partijen is niet in geschil dat de voor [wederpartij] nadelige planologische ontwikkeling in het plangebied ook niet voorzienbaar was op basis van het bij het Streekplan 1991 behorende kaartmateriaal.

Uit het Streekplan 1991 blijkt niet dat dit beleidsdocument slechts ter aanvulling - en niet ter vervanging - van een ouder beleidsdocument, zoals het Streekplan 1977, heeft te gelden. In de tekst ontbreekt een op dit punt relevante verwijzing naar het Streekplan 1977. Voor een redelijk denkend en handelend koper was op grond van het Streekplan 1991 niet kenbaar dat het beleidsvoornemen van het Streekplan 1977 nog steeds geldig was.

De verwijzing op bladzijde 64 van het Streekplan 1991 naar de hoofdwegenstructuur van de Prioriteitenstelling is, in het kader van de beoordeling van de voorzienbaarheid van de door [wederpartij] geleden schade, niet op een lijn te stellen met een kaart die zichtbaar en daarmee duidelijk maakt dat op een bepaalde locatie een bepaalde planologische ontwikkeling te verwachten valt. De voor dit geval (beweerdelijk) relevante inhoud van de Prioriteitenstelling is niet in het Streekplan 1991 weergegeven. Ook was de Prioriteitenstelling ten tijde van de aankoop van de woning niet gepubliceerd. Zonder nadere toelichting, die in het Streekplan 1991 ontbreekt, was voor een redelijk denkend en handelend koper uit dat beleidsdocument niet af te leiden dat de planologische situatie in voor die koper ongunstige zin zou kunnen veranderen als gevolg van een planologische maatregel die voorziet in, kort samengevat, de aanleg van de buitenring in de nabijheid van de woning.

10.8 Het betoog slaag niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1667](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Monumentenwet

Jnb 2021, 638

MK ABRS, 21-07-2021, 201807681/2/A2

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (hierna: de minister).

Dienstenrichtlijn 4

Monumentenwet 1988 11

MONUMENTENWET 1988. DIENSTENRICHTLIJN. Ingevolge overweging 9 van de preambule van de Dienstenrichtlijn valt het verbod in artikel 11, eerste lid, van de Monumentenwet 1988 buiten het toepassingsbereik van de Dienstenrichtlijn.

[...] 16.3. Aemstel wil 't Jagershuis verbouwen en/of (deels) slopen en nieuwbouwen voor de exploitatie als hotel-restaurant. Zoals Aemstel terecht stelt, is sprake van een dienst als bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de Dienstenrichtlijn.

16.4. De Afdeling is van oordeel dat weliswaar sprake is van een eis in de zin van artikel 4, onder 7, van de Dienstenrichtlijn, maar dat ingevolge overweging 9 van de preambule de Dienstenrichtlijn niet op deze eis van toepassing is. Daartoe overweegt de Afdeling als volgt.

16.5. Artikel 11, eerste lid, van de Monumentenwet 1988 (gelezen in verbinding met het overgangsrecht van de Erfgoedwet) bepaalt dat het verboden is een monument te beschadigen of te vernielen. Met dat verbod wordt een dienstverrichter zoals Aemstel in haar (beoogde) dienstverrichting beperkt, omdat zij daardoor het rijksmonument niet kan verbouwen teneinde een hotel-restaurant te exploiteren. Daarmee kan artikel 11, eerste lid, van de Monumentenwet 1988 als eis in de zin van artikel 4, onder 7, van de Dienstenrichtlijn worden aangemerkt.

Het verbod geldt evenwel niet alleen voor dienstverrichters, maar ook voor particulieren, die niet in de uitoefening van een beroep of bedrijf handelen. Het verbod regelt met andere woorden niet specifiek de dienst of is daarop niet specifiek van invloed. De Afdeling is daarom van oordeel dat ingevolge overweging 9 van de preambule het verbod in artikel 11, eerste lid, van de Monumentenwet 1988 buiten het toepassingsbereik van de Dienstenrichtlijn valt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1610](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2021, 639

MK Rechtbank Rotterdam, 28-07-2021, ROT 20/6441

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

BW 7:673e lid 1

Wet werk en zekerheid (Wwz)

Regeling compensatie transitievergoeding (Regeling) 2, 3

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. LANGDURIGE ARBEIDSONGESCHIKTHEID.

Eiseres heeft op grond van artikel 7:673e van het BW recht op een vergoeding voor de door haar betaalde transitievergoeding.

Verweerder heeft de aan eiseres toekomende vergoeding voor de aan [naam] (ex-werknemer) betaalde transitievergoeding vastgesteld op € 0,-.

Rechtbank: 2. Aan het bestreden besluit ligt ten grondslag dat eiseres weliswaar aan de voorwaarden voor compensatie voldoet, maar dat de omvang ervan op € 0,- dient te worden vastgesteld. De vergoeding kan namelijk niet meer bedragen dan wat de werkgever verschuldigd zou zijn op de dag na het twee jaar durende opzegverbod bij ongeschiktheid tot werken wegens ziekte. Dat is in dit geval 7 april 2015. Op deze datum bestond nog geen recht op een transitievergoeding nu de Wet werk en zekerheid (Wwz) eerst op 1 juli 2015 in werking trad. De opgelegde loondoorbetalingsverplichting tot 3 mei 2016 doet daar niet aan af. [...]

8.1. De dag na het verstrijken van de termijn van twee jaar, bedoeld in artikel 7:670, eerste lid, onderdeel a, van het BW, lag in dit geval op 7 april 2015 en dus voor de inwerkingtreding van de Wwz op 1 juli 2015. Uit het feit dat voor 1 juli 2015 nog geen sprake was van verschuldigdheid van een transitievergoeding volgt echter niet dat de compensatie reeds om die reden op € 0,- dient te worden vastgesteld. Dit blijkt niet ondubbelzinnig uit de tekst van artikel 7:673e, tweede lid, van het BW en zou er in wezen op neerkomen dat in een geval als dit niet zozeer de hoogte van de compensatie wordt vastgesteld, maar dat er categorisch geen recht op compensatie bestaat. De wetgever heeft met het bieden van compensatie aan bezwaren van werkgevers tegemoet willen komen en heeft beoogd te realiseren dat slapende dienstverbanden alsnog worden beëindigd, hetzij door middel van een opzeggings- of ontbindingsprocedure, hetzij met wederzijds goedvinden. Ook uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7:673e van het BW kan niet worden afgeleid dat de wetgever heeft beoogd om gevallen waarin het einde van het opzegverbod van twee jaar bij ziekte voor 1 juli 2015 lag en de beëindiging van het dienstverband erna, uit te sluiten van compensatie.

8.2. In “artikel VI Overgangsbepaling” van de wet van 11 juli 2018 en in de toelichting daarop zijn daarvoor evenmin aanknopingspunten te vinden. Integendeel ligt het veeleer voor de hand dat gelet op de doelstelling van de wetgever om met de compensatie het beëindigen van slapende dienstverbanden te faciliteren, in het uitsluiten van voor 1 juli 2015 slapend geworden dienstverbanden zou zijn voorzien door een nadrukkelijke overgangsrechtelijke bepaling. In artikel VI, tweede lid, is echter bepaald dat artikel 673e ook van toepassing is, indien de arbeidsovereenkomst is beëindigd of niet is voortgezet op of na 1 juli 2015. De toepasselijkheid is daardoor verbonden met de beëindigingsdatum en dus niet met de datum waarop het dienstverband slapend is geworden. Uitsluiting van dienstverbanden die voor 1 juli 2015 slapend zijn geworden zou bovendien afbreuk doen aan het doel van de wetgever om slapende dienstverbanden van langdurig arbeidsongeschikte werknemers alsnog te beëindigen.

8.3. De reden om geen hoger bedrag aan compensatie te verstrekken dan het bedrag dat verschuldigd zou zijn bij het beëindigen of niet voortzetten van de arbeidsovereenkomst op de dag na het verstrijken van de termijn van twee jaar, bedoeld in artikel 7:670, eerste lid, onderdeel a, van het BW, is er uitsluitend in gelegen om misbruik te voorkomen en de periode van de loonsanctie uit te sluiten (Kamerstukken II 2016 - 2017, 34 699, nr. 3, p. 5).

9. Hetgeen boven is overwogen brengt mee dat eiseres op grond van artikel 7:673e van het BW recht heeft op een vergoeding voor de door haar betaalde transitievergoeding.

Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBROT:2021:7051](#)

Zie voorts de uitspraken van de Rechtbank Rotterdam van 28 juli 2021, [ECLI:NL:RBROT:2021:7053](#) en [ECLI:NL:RBROT:2021:7054](#).

JnB 2021, 640

MK Rechtbank Rotterdam, 28-07-2021, ROT 20/6471

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

BW 7:670, 7:673e

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. LANGDURIGE ARBEIDSONGESCHIKTHEID. In dit geval hebben eiseres en de ex-werkneemster bij overeenkomst de arbeidsovereenkomst beëindigd per 1 februari 2017. Bij deze wijze van beëindiging geeft artikel 7:673e, derde lid,

van het BW in beginsel evenzeer aanspraak op compensatie, om te voorkomen dat slechts om de compensatie te verkrijgen een opzeggingsprocedure zou worden gevoerd (Kamerstukken II 2016 - 2017, 34 699, nr. 3, p. 4). Op de beëindigingsdatum was de periode van ten minste twee jaar als bedoeld in artikel 7:673e, eerste lid, aanhef en onder a, van het BW nog niet verstreken. Dat betekent dat niet is voldaan aan de in deze bepaling neergelegde voorwaarde om voor een vergoeding in aanmerking te komen. Hetgeen eiseres in beroep aanvoert kan niet tot een ander oordeel leiden. De tekst van de wet is duidelijk. De strekking van de wet noch de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7:673e van de BW biedt aanknopingspunten voor enige andere uitleg; vergelijk de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep (de Raad) van 22 februari 2018 ([ECLI:NL:CRVB:2018:528](#)). Van een kennelijke mislag of omissie van de wetgever blijkt ook niet; vergelijk de uitspraak van de Raad van 22 november 2016 ([ECLI:NL:CRVB:2016:4556](#)).

Het feit dat eiseres en de ex-werkneemster vanwege de ernstige gezondheidssituatie van de ex-werkneemster hebben gekozen voor een vroegtijdiger beëindiging van de arbeidsovereenkomst is weliswaar begrijpelijk, maar kan geen grond bieden om van de duidelijke tekst van de wet af te wijken.

Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBROT:2021:7057](#)

JnB 2021, 641

MK Rechtbank Midden-Nederland, 28-07-2021, UTR 20/4604

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

BW 7:673e

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. LANGDURIGE ARBEIDSONGESCHIKTHEID. Deze zaak draait om de vraag hoe de nieuwe wettelijke bepaling van artikel 7:673e van het BW moet worden uitgelegd, over de compensatieregeling van de transitievergoeding bij langdurige arbeidsongeschiktheid. Die uitleg is vooral belangrijk in gevallen zoals deze, waarbij de loondoorbetalingsverplichting van twee jaar eindigde vóór 1 juli 2015, maar waarbij het wettelijk ontslagverbod pas eindigde ná 1 juli 2015. In deze zaak was dat het geval door de loonsanctie die is opgelegd. De rechtbank oordeelt dat de wettekst duidelijk is: als de periode van twee jaar voor 1 juli 2015 eindigde, dan is er geen recht op compensatie. Voor het Uvw is er geen ruimte om daarvan af te wijken. De bedoeling van de wetgever kan geen rol spelen als er geen ruimte is voor wetsuitleg. Hoewel dit werkgevers zoals eiseres benadeelt ten opzichte van andere werkgevers die later in een vergelijkbare situatie zijn gekomen, is het niet aan de bestuursrechter om daarvoor een regeling te treffen. Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:3534](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2021, 642

MK ABRS, 21-07-2021, 202001963/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Nijmegen.

Dienstenrichtlijn 4, 11, 12

Dienstenwet 33

Algemene Plaatselijke Verordening voor de gemeente Nijmegen 1.13, 5.2.3

APV. DIENSTENRICHTLIJN. STANDPLAATSVERGUNNING. Ook vergunningen als bedoeld in artikel 33, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dienstenwet moeten voor een passende beperkte duur worden verleend. Bij het bepalen van een passende beperkte duur van een beleidsmatig schaarse vergunning moet de terugverdiendtijd van noodzakelijke investeringen als factor worden meegenomen. Per branche kan, met inachtneming van de tijd waarin de noodzakelijke investeringen van de standplaatshouders binnen die branche gemiddeld genomen worden terugverdiend, worden vastgesteld binnen welke termijn de bedoelde afschrijvingen redelijkerwijs kunnen worden gedaan.

[...] Bij besluiten van [...] heeft het college twee standplaatsvergunningen aan [appellanten] verleend voor de duur van vijf jaar.

[...] 2. [appellanten] hadden vaste standplaatsvergunningen voor onbepaalde tijd voor de verkoop van vis en visproducten [...]. Nadat het college hun schriftelijk heeft meegedeeld dat een nieuw standplaatsenbeleid is vastgesteld, op grond waarvan vaste standplaatsen voor maximaal vijf jaar worden verleend, heeft het aan hen vaste standplaatsvergunningen voor deze duur verleend voor de hiervoor genoemde locaties.

[...] 4.2. [appellanten] beroepen zich op het bepaalde in artikel 12, tweede lid, van de Dienstenrichtlijn, uitgewerkt in artikel 33, vijfde lid, van de Dienstenwet, dat een bevoegde instantie een vergunning verleent voor een passende beperkte duur. Deze bepaling ziet op vergunningen die schaars zijn als gevolg van een beperkt aantal beschikbare natuurlijke hulpbronnen of de bruikbare technische mogelijkheden (natuurlijke schaarste), als bedoeld in artikel 12, eerste lid, van de Dienstenrichtlijn, uitgewerkt in artikel 33, vierde lid, aanhef en onder b, van de Dienstenwet. Volgens de Beleidsregels standplaatsen van de gemeente Nijmegen zijn de standplaatsvergunningen als hier aan de orde schaarse vergunningen als gevolg van een dwingende reden van algemeen belang, als bedoeld in artikel 11, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dienstenrichtlijn, uitgewerkt in artikel 33, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dienstenwet (beleidsmatige schaarste). Hoewel artikel 33, vijfde lid, van de Dienstenwet niet op deze vergunningen ziet, is de Afdeling van oordeel dat de toepassing van dit artikellid en van artikel 33, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dienstenwet tot dezelfde uitkomst dient te leiden. Hieruit volgt dat ook vergunningen als bedoeld in artikel 33, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dienstenwet voor een passende beperkte duur moeten worden verleend.

Voor de vraag wat een passende beperkte duur is voor deze vergunningen, verwijst de Afdeling naar Overweging 62 van de preambule van de Dienstenrichtlijn. Daarin staat: "[...]"

Uit het vorenstaande volgt dat bij het bepalen van een passende beperkte duur van een beleidsmatig schaarse vergunning de terugverdiendtijd van noodzakelijke investeringen als factor moet worden meegenomen.

De door [appellanten] gevreesde gevolgen voor de continuïteit van het bedrijf en daaruit voortvloeiende problemen in geval van verlies van de standplaatsvergunningen na afloop van de geldigheidsduur van de voorliggende vergunningen, betreffen gevolgen van mogelijke toekomstige besluiten van het college en kunnen eerst bij die besluiten en de daartegen gerichte procedures een rol spelen. Thans is van belang of [appellanten] met de standplaatsvergunningen voldoende tijd

wordt geboden om de door hen noodzakelijk gemaakte investeringen en de investeringen die zij lopende de geldigheidsduur van de vergunningen redelijkerwijs moeten maken, te kunnen afschrijven. Anders dan [appellanten] kennelijk veronderstellen, behoeft deze termijn niet per afzonderlijke vergunning of vergunninghouder te worden bepaald. Dat leidt tot willekeur en is daarom niet verenigbaar met de vereiste rechtszekerheid voor de betrokken vergunninghouders en (potentiële) gegadigden voor de vergunningen. Wel kan per branche, met inachtneming van de tijd waarin de noodzakelijke investeringen van de standplaatshouders binnen die branche gemiddeld genomen worden terugverdiend, worden vastgesteld binnen welke termijn de hiervoor bedoelde afschrijvingen redelijkerwijs kunnen worden gedaan.

4.3. Het college heeft bij het bepalen van de geldigheidsduur van de in geding zijnde vergunningen deze maatstaf niet toegepast.

Uit de besluitvorming blijkt niet dat het college rekening heeft gehouden met de hiervoor bedoelde terugverdientijd van noodzakelijke investeringen.

Anders dan de rechtbank is de Afdeling daarom van oordeel dat het besluit van 29 oktober 2018 onzorgvuldig is voorbereid en ondeugdelijk is gemotiveerd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1588](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidsomstandighedenwet

JnB 2021, 643

MK Rechtbank Gelderland, 11-12-2020 (publ. 21-07-2021), AWB 20/3192

Normec Certification B.V., verweerder.

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 4.54d

Arbeidsomstandighedenregeling (Arboregeling) 4.27, 4.28

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. ASBEST. Onvoorwaardelijke schorsing asbest-procescertificaat. Het legaliteitsbeginsel staat er niet aan de weg dat een schorsing van het procescertificaat ook gebaseerd wordt op afwijkingen die zijn geconstateerd voor de inwerkingtreding van het Certificatieschema voor de Procescertificaten Asbestinventarisatie en Asbestverwijdering op 1 april 2019.

Artikel 70, lid 5 Certificatieschema moet naar de strekking van de bepaling worden uitgelegd. Dit betekent dat de zes categorie III die hebben geleid tot escalatie, ook binnen het jaar als bedoeld in artikel 70, lid 5, onder b Certificatieschema moeten zijn geconstateerd.

[...] 1. In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank de onvoorwaardelijke schorsing door Normec van het procescertificaat van eiseres voor de duur van 30 dagen. [...]

[...] 5. Een asbestverwijderingsbedrijf mag bepaalde asbestverwijderingswerkzaamheden alleen verrichten indien het beschikt over een procescertificaat asbestverwijdering.² Dit procescertificaat kan worden afgegeven indien de aanvrager voldoet aan de eisen, die voor asbestverwijderingsbedrijven zijn vastgelegd in paragraaf 2 en 4 van het Certificatieschema voor de Procescertificaten Asbestinventarisatie en Asbestverwijdering (Certificatieschema).³ [...]

5.1. Een procescertificaat kan worden geschorst indien de certificaathouder niet meer voldoet aan de met betrekking tot het procescertificaat gestelde eisen of zijn wettelijke verplichtingen niet meer naar behoren nakomt.⁵ Het Certificatieschema dat in werking is getreden op 1 april 2019⁶ bevat een sanctieregeling. [...]

5.2. Voor 1 april 2019 was de sanctieregeling opgenomen in paragraaf 7 van bijlage XIIIe, behorend bij artikel 4.28 van de Arbeidsomstandighedenregeling (Arboregeling)

[...] 6.3. Vaststaat dat een deel van de afwijkingen (overtredingen) is geconstateerd voorafgaand aan de inwerkingtreding van het Certificatieschema. Deze vielen toen onder de Bijlagen XIIIa en XIIIe bij de Arboregeling en konden onder omstandigheden leiden tot een onvoorwaardelijke schorsing van het procescertificaat.

6.4. In het Certificatieschema is slechts voor de geldigheid van procescertificaten en de aanwijzing van certificerende instellingen overgangsrecht opgenomen. Voor geconstateerde afwijkingen en daarop te stellen sancties is geen overgangsrecht vastgesteld. Wel is in de toelichting bij het Certificatieschema opgemerkt dat dit de bijlagen XIIIa en XIIIe van de Arboregeling vervangt. De vraag doet zich nu voor hoe het legaliteitsbeginsel in dit geval moet worden toegepast.

6.5. Het legaliteitsbeginsel staat er niet aan de weg dat een schorsing van het procescertificaat ook gebaseerd wordt op afwijkingen die zijn geconstateerd voor de inwerkingtreding van het Certificatieschema op 1 april 2019. Want het staat vast dat de normen en sancties die waren opgenomen in de bijlagen XIIIa en XIIIe nagenoeg identiek zijn aan die van het Certificatieschema. Materieel gezien zijn er nauwelijks wijzigingen. Eiseres heeft ook op de zitting erkend dat de geldende normen voor en na 1 april 2019 voor haar duidelijk waren en dat zij precies wist waaraan zij zich moest houden. Daarmee staat vast dat de normen en sancties voor eiseres kenbaar waren, net als de gevolgen van afwijkingen en de op te leggen sancties. Eiseres kon haar gedrag dus op kenbare normen afstemmen. Dat er voor geconstateerde afwijkingen en daarop te stellen sancties geen overgangsrecht is vastgesteld, maakt onder deze omstandigheden niet dat het legaliteitsbeginsel is geschonden.

Normec heeft in dit verband ook terecht gesteld dat zowel de normering van bijlage XIIIa en XIIIe als het per 1 april 2019 geldende Certificatieschema is gebaseerd op de Arbeidsomstandighedenwet (Arbowet), welke wet reeds in werking was ten tijde van de oudste vastgestelde overtreding. De bevoegdheid tot schorsing, wijziging of intrekking van een certificaat is tot slot op 1 januari 2012 geregeld in artikel 1.5g van het Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) en dit artikel is na de invoering niet meer gewijzigd.

Deze beroepsgrond slaagt niet. Normec heeft niet gehandeld in strijd met het legaliteitsbeginsel. [...]

[...] 8.1.1. [...] De rechtbank is van oordeel dat artikel 70, vijfde lid, aanhef en onder b, van het Certificatieschema naar de strekking van de bepaling moet worden uitgelegd. Dit betekent dat de categorie III overtredingen die hebben geleid tot escalatie ook binnen het jaar als bedoeld in artikel 70, vijfde lid, aanhef en onder b, van het Certificatieschema moeten zijn geconstateerd. Daarvan is geen sprake. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2020:6950](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2021, 644

MK ABRS, 28-07-2021, 202004383/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Soest, appelllant.

Gemeentewet 23

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 11

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. GEMEENTEWET. Artikel 23, vierde lid, van de Gemeentewet bevat een uitputtende regeling over de openbaarmaking en geheimhouding van verslagen van vergaderingen van de gemeenteraad met gesloten deuren, die als bijzondere regeling voorrang heeft boven de Wob.

Anders dan in de uitspraak van 14 januari 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BG9791](#) is de Afdeling thans van oordeel dat een redelijke uitleg van artikel 23, vierde lid, van de Gemeentewet met zich brengt dat de raad alsnog kan beslissen de notulen openbaar te maken.

[...] 3.2. De Afdeling heeft kennis genomen van de notulen die het college vertrouwelijk heeft ingediend. Daaruit kan worden afgeleid dat de raad heeft ingestemd met een vergadering met gesloten deuren. Nu niet gebleken is dat de raad heeft beslist tot openbaarmaking van de notulen, worden die ingevolge artikel 23, vierde lid, van de Gemeentewet niet openbaar gemaakt. Deze bepaling bevat een uitputtende regeling over de openbaarmaking en geheimhouding van verslagen van vergaderingen van de gemeenteraad met gesloten deuren, die als bijzondere regeling voorrang heeft boven de Wob. [...]

[...] 3.4. Het verzoek van [verzoeker] moet worden aangemerkt als een verzoek aan de raad om te beslissen tot het openbaar maken van de notulen, zodat het college dit verzoek aan de raad had moeten doorzenden.

Het college dient het bezwaarschrift van [verzoeker] met onderliggende stukken door te zenden aan de raad, zodat de raad zelf kan beslissen. De raad dient alsnog een besluit op het door [verzoeker] ingediende bezwaar tegen het besluit van het college van 14 januari 2019 te nemen, voor zover dat is gericht tegen de weigering de notulen openbaar te maken.

Anders dan in de uitspraak van 14 januari 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BG9791](#), is de Afdeling thans van oordeel dat een redelijke uitleg van artikel 23, vierde lid, van de Gemeentewet met zich brengt dat de raad alsnog kan beslissen de notulen openbaar te maken. Daarbij is van belang dat de regering een voorstel van wet heeft ingediend tot wijziging van artikel 23 en 25 van de Gemeentewet (Kamerstukken II, 2019/20, 35 546, nr. 2), dat strekt tot het bundelen van de regels die gelden met betrekking tot geheimhouding en een besloten vergadering. In de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel (Kamerstukken II, 2019/20, 35 546, nr. 3, blz. 17) staat dat het in beslotenheid vergaderen een afwijking is van de hoofdregel dat de vergadering van de raad in het openbaar wordt gehouden. Die geheimhouding wordt gekoppeld aan een bevoegdheid van de raad om daar anders over te beslissen. Het beslissen tot opheffing van geheimhouding van informatie die in een besloten vergadering is gedeeld, kan staande die vergadering worden genomen maar ook op een later moment, aldus deze memorie van toelichting.

Uit de geschiedenis van totstandkoming van artikel 23, vierde lid, van de Gemeentewet zoals die nu geldt (Kamerstukken II 1985/86, 19 403, nr. 3 blz. 82), blijkt dat deze bepaling dient ter bescherming van raadsleden die juist in een besloten vergadering vrijuit moeten kunnen spreken en daarbij niet gehinderd dienen te worden door de mogelijkheid dat het verslag tegen de wil van de raad geheel of gedeeltelijk openbaar zou worden. Indien de raad op een later tijdstip, zoals in deze zaak ruimschoots het geval is, een besluit neemt over het alsnog geheel of gedeeltelijk openbaar maken van de notulen, dienen, in het licht van de actuele situatie, de belangen van de destijds bij de besloten raadsvergadering aanwezige raadsleden uitdrukkelijk in aanmerking te worden genomen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1676](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2021, 645

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 23-07-2021 (publ. 23-07-2021), NL20.13194 en NL20.13196

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/95/EU 10 lid 1 d, lid 2

EU Handvest 7, 24 lid 2, 51 lid 1

ASIEL. Prejudiciële vragen over verwestering, leden van een specifieke sociale groep, belang van het kind en onderscheid tussen eerste en opvolgende verzoeken om internationale bescherming.

Eiseressen maken deel uit van een gezin van zeven personen. Zij hebben in juni 2012 Afghanistan verlaten en zijn, na een verblijf van ruim drie jaar in Iran, gezamenlijk Nederland ingereisd op 1 oktober 2015.

Eiseres 1 was bij aankomst in Nederland 11,5 jaar oud. Eiseres 2 was op het moment van inreis 10,5 jaar oud. Eiseressen verblijven ten tijde van het onderzoek ter zitting 5 jaar en 8,5 maand onafgebroken in Nederland en hebben steeds volwaardig deelgenomen aan de samenleving.

Eiseressen hebben, terwijl ze minderjarig zijn, een opvolgende aanvraag om internationale bescherming gedaan. Eiseressen stellen dat zij zijn verwesterd en daarom bescherming nodig hebben. Eiseressen stellen tevens dat zij schade hebben opgelopen doordat ze gedurende geruime tijd feitelijk in Nederland hebben verbleven en in onzekerheid hebben verkeerd ten aanzien van de vraag of tot verblijfsaanvaarding wordt overgegaan.

De rechtbank acht nadere uitleg van het Hof van Justitie over het Unierecht noodzakelijk om uitspraak te kunnen doen in het hoofdgeding. De rechtbank wendt zich dan ook tot het Hof met het verzoek de navolgende prejudiciële vragen van de rechtbank te beantwoorden:

I Dient artikel 10, eerste lid onder d, van de Kwalificatierichtlijn aldus te worden uitgelegd dat westerse normen, waarden en feitelijke gedragingen die derdelanders aannemen terwijl zij een aanzienlijk deel van de levensfase waarin zij hun identiteit vormen op het grondgebied van de lidstaat verblijven en volwaardig deelnemen aan de samenleving, moeten worden beschouwd als een gemeenschappelijke achtergrond die niet kan worden gewijzigd, dan wel dermate fundamentele kenmerken van een identiteit zijn dat van betrokkenen niet kan worden geëist dat zij dit opgeven?

II Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, dienen derdelanders die - ongeacht de motieven hiervoor - vergelijkbare westerse normen en waarden hebben aangenomen door feitelijk verblijf in de lidstaat gedurende hun identiteitsvormende levensfase te worden beschouwd als "leden van een specifieke sociale groep" in de zin van artikel 10, eerste lid onder d, van de Kwalificatierichtlijn? Dient de vraag of sprake is van een "specifieke sociale groep die in het betrokken land een eigen identiteit heeft" hierbij beoordeeld te worden vanuit het perspectief van de lidstaat of moet dit gelezen in samenhang met artikel 10, tweede lid, Kwalificatierichtlijn aldus worden uitgelegd dat doorslaggevend gewicht toekomt aan het aannemelijk kunnen maken door de vreemdeling dat hij in het land van herkomst wordt beschouwd als deel uitmakend van een specifieke sociale groep, althans dat dit wordt toegedicht? Is het vereiste dat verwestering alleen tot vluchtelingenstatus kan leiden als dit voortkomt uit religieuze of politieke motieven verenigbaar met

artikel 10 van de Kwalificatierichtlijn, gelezen in samenhang met het verbod op refoulement en het recht op asiel?

III Is een nationale rechtspraak waarin een beslisautoriteit bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming het belang van het kind weegt zonder dit belang van het kind eerst (in elke procedure) concreet vast te (laten) stellen verenigbaar met het Unierecht en meer in het bijzonder met artikel 24, tweede lid, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), gelezen in samenhang met artikel 51, lid 1, van het Handvest? Luidt de beantwoording van deze vraag anders als de lidstaat een verzoek om verblijfsaanvaarding op reguliere gronden moet beoordelen en het belang van het kind moet worden betrokken bij de beslissing op dat verzoek?

IV Op welke wijze en in welke fase van de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet, gelet op artikel 24, tweede lid, van het Handvest het belang van het kind en meer in het bijzonder de schade die een minderjarige heeft opgelopen door langdurig feitelijk verblijf in een lidstaat worden betrokken en gewogen? Is het hierbij relevant of dit feitelijk verblijf rechtmatig verblijf is geweest? Is het bij het wegen van het belang van het kind bij bovenstaande beoordeling relevant of de lidstaat binnen de Unierechtelijke beslistermijnen heeft beslist op het verzoek om internationale bescherming, of niet is voldaan aan een eerder opgelegde terugkeerplicht en of de lidstaat niet tot verwijdering is overgegaan nadat een terugkeerbesluit is uitgevaardigd waardoor feitelijk verblijf van de minderjarige in de lidstaat heeft kunnen voortduren?

V Is een nationale rechtspraak waarin onderscheid wordt gemaakt tussen eerste en opvolgende verzoeken om internationale bescherming, in die zin dat reguliere motieven buiten beschouwing worden gelaten bij opvolgende verzoeken om internationale bescherming, gelet op artikel 7 van het Handvest gelezen in samenhang met artikel 24, tweede lid, van het Handvest, verenigbaar met het Unierecht?

[ECLI:NL:RBDHA:2021:7884](#)

JnB 2021, 646

MK ABRS, 23-07-2021, 202004228/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 14 lid 2 b

ASIEL. De vreemdeling kan door zijn psychische situatie blijvend niet worden gehoord. De staatssecretaris heeft ondeugdelijk gemotiveerd waarom hij geen aanleiding zag om nader onderzoek te doen naar een andere, passende vorm van informatievergaring, bijvoorbeeld inschakeling van het Bureau Medische Advisering.

2. Deze zaak gaat over een opvolgende asielaanvraag waaraan geen asielmotieven ten grondslag zijn gelegd. De gemachtigde van de vreemdeling betoogt dat hij die motieven niet kan achterhalen, omdat de vreemdeling langere tijd medisch niet in staat is om over zijn asielrelaas te verklaren. Het is volgens de gemachtigde daarom aan de staatssecretaris om de vreemdeling te hulp te schieten, bijvoorbeeld door middel van inschakeling van een medisch expert. [...]

3. Uit de uitspraak van de Afdeling van 26 augustus 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2057](#), r.o. 2.2 t/m 2.4, volgt dat onder omstandigheden moet worden afgeweken van het uitgangspunt dat het aan de vreemdeling is om aannemelijk te maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Als een vreemdeling blijvend niet kan worden gehoord, kan de staatssecretaris hem aanbieden om zijn asielrelaas op een van de alternatieve manieren, genoemd in Werkinstructie 2010/13, aannemelijk te maken. Als de vreemdeling echter door zijn psychische situatie ook hiertoe

niet in staat is, of zelfs maar zijn gemachtigde in staat te stellen dit te doen, kan de staatssecretaris met dit aanbod niet volstaan. De staatssecretaris moet dan onderzoek doen naar andere, passende vormen van informatievergaring.

3.1. Uit het advies van de Forensisch Medische Maatschappij Utrecht van 8 december 2019 blijkt dat de vreemdeling langere tijd medisch niet in staat is om over zijn asielmotieven te verklaren. Bij brief van 14 januari 2020 heeft de gemachtigde van de vreemdeling aan de staatssecretaris bericht dat hij diens asielmotieven ook niet op een van de alternatieve manieren, genoemd in Werkinstructie 2010/13, kan achterhalen. De staatssecretaris heeft ondeugdelijk gemotiveerd waarom hij hierin geen aanleiding zag om nader onderzoek te doen naar een andere, passende vorm van informatievergaring, bijvoorbeeld inschakeling van het Bureau Medische Advisering. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

3.2. Het betoog van de staatssecretaris dat het om een opvolgende asielaanvraag gaat en dat de vreemdeling in deze zaak, anders dan in de zaak die leidde tot voormelde Afdelingsuitspraak, geen enkel asielmotief naar voren heeft gebracht, leidt niet tot een ander oordeel. De staatssecretaris gaat eraan voorbij dat dit de eerste asielprocedure is waarin de vreemdeling door zijn psychische situatie, zoals beschreven in het hiervoor genoemde medische advies, niet in staat is om zijn asielaanvraag toe te lichten. De gemachtigde van de vreemdeling betoogt terecht dat het onder deze omstandigheden op de weg van de staatssecretaris lag om de vreemdeling te hulp te schieten en nader onderzoek, zoals onder 3.1 beschreven, naar zijn asielmotieven te doen.

[ECLI:NL:RVS:2021:1632](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 647

MK ABRs, 28-07-2021, 202005934/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30

EVRM 3

EU Handvest 4

DUBLINVERORDENING. Situatie statushouders in Griekenland. De staatssecretaris heeft niet deugdelijk gemotiveerd dat hij ten aanzien van Griekenland van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan.

Conclusie

8. Uit het vorenstaande komt het beeld naar voren dat de Griekse autoriteiten, ondersteund door verschillende ngo's, weliswaar niet onverschillig staan tegenover de situatie van statushouders, maar dat zij in de praktijk vaak niet kunnen voorkomen dat statushouders in een situatie terecht komen waarin zij niet kunnen voorzien in de belangrijkste basisbehoeften, zoals wonen, eten en zich wassen. De staatssecretaris heeft daarom, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, niet deugdelijk gemotiveerd dat hij ten aanzien van Griekenland van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan en dat de leefomstandigheden die statushouders bij terugkeer naar Griekenland te verduren krijgen niet de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest Ibrahim bereiken. Het besluit van 5 oktober 2020 is daarom in strijd met artikel 3:2 en artikel 3:46 van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2021:1626](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) ("Staatssecretaris moet beter uitleggen waarom statushouders wél terug kunnen naar Griekenland") uitgebracht.

JnB 2021, 648

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 15-07-2021 (publ. 26-07-2021),

NL21.2864

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

Verordening (EU) nr. 604/2013 18 lid 1 d

DUBLINVERORDENING. Bulgarije. Beroep op schending verbod indirect refoulement slaagt.

Eiser mag niet worden overgedragen aan Bulgarije.

7. De rechtbank is van oordeel, gelet op de hiervoor gegeven overwegingen van de Afdeling in haar uitspraak van 4 november 2020 [[ECLI:NL:RVS:2020:2592](#)], dat uit die uitspraak blijkt dat de door de rechter te beoordelen vraag of sprake is van tekortkomingen die structureel of fundamenteel zijn, betrekking heeft op de toepassing van het GEAS. Het EHRM maakt daar geen onderdeel van uit zodat de rechtbank uit de uitspraak van 4 november 2020 afleidt dat de overwegingen zoals opgenomen in de uitspraak van de Afdeling van 9 december 2009 niet langer gelden, voor zover daarin is geoordeeld dat een vreemdeling, indien hij zich niet kan verenigen met de uitkomst van de procedure in de verantwoordelijke lidstaat, hij desgewenst vanuit die lidstaat een klachtprocedure aanhangig kan maken bij het EHRM en zo nodig kan verzoeken om een interim measure om te voorkomen dat, alvorens het EHRM op zijn klacht heeft beslist, hij wordt uitgezet naar zijn land van herkomst. [...]

9. De rechtbank ziet zich in deze zaak dan voor de vraag gesteld of er sprake is van een tekortkoming die structureel of fundamenteel van aard is. Verweerder heeft terecht als uitgangspunt genomen dat ten aanzien van Bulgarije in het algemeen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag worden uitgegaan. Eiser heeft echter met de door hem overgelegde uitspraak van het Hooggerechtshof, aannemelijk gemaakt dat er een verschil in bescherming tegen refoulement bestaat tussen Nederland en Bulgarije bij asielzoekers die uit Irak komen en die te vrezen hebben voor problemen met (criminele) groeperingen die mensen ontvoeren. Tussen partijen is niet in geschil dat uit de uitspraak van het Hooggerechtshof blijkt dat eiser in Irak slachtoffer is geworden van milities (criminelen) en dat daarmee een schending van artikel 3 EVRM heeft plaatsgevonden. Ook is niet in geschil dat het Hooggerechtshof heeft geoordeeld dat eiser tegen deze milities bescherming kan inroepen van de Iraakse autoriteiten en daarom geen aanspraak kan maken op bescherming en een verblijfsvergunning in Bulgarije. Uit paragraaf C7/13.5.1 van de Vluchtelingencirculaire 2000 (Vc 2000) volgt dat verweerder aanneemt dat het voor de vreemdeling afkomstig uit Irak (met uitzondering van de KAR) in beginsel niet mogelijk is die bescherming te verkrijgen van de autoriteiten of internationale organisaties in Irak. De rechtbank stelt hiermee vast dat er een verschil bestaat in de wijze waarop door Nederland en Bulgarije bescherming wordt geboden tegen refoulement als het handelt om de mogelijkheid om bescherming in te roepen van de Iraakse autoriteiten tegen problemen met (criminele) groeperingen die mensen ontvoeren.

10. Hierbij is niet van belang, zoals verweerder stelt, dat de aanvraag van eiser in Nederland wellicht ongeloofwaardig zou worden bevonden. Gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel dient uitgegaan te worden van het oordeel van het Hooggerechtshof en verweerder kan, binnen de kaders van de Dublinprocedure, daarvoor niet zijn eigen oordeel in de plaats stellen. Eisers stelling dat aan

zijn familieleden in Nederland wel bescherming is verleend is niet relevant in deze zaak. Deze bescherming is immers destijds gegeven op grond van artikel 15c van de Richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn) waardoor het asielrelaas van eiser als zodanig niet is beoordeeld of betrokken in de procedure van eisers familieleden.

11. Het verschil in de wijze van het bieden van bescherming tegen refoulement tussen Nederland en Bulgarije wordt daarmee, gelet op de uitspraak van de Afdeling van 4 november 2020, aangemerkt als een tekortkoming.

12. Vervolgens dient te worden geoordeeld of deze tekortkoming een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Hierbij moet aan de hand van de door het Hof bedoelde drempel worden beoordeeld of dat verschil een ernstige, op feiten berustende, grond vormt om aan te nemen dat de overdracht aan Bulgarije tot indirect refoulement zal leiden. Anders dan in de situatie in de uitspraak van de Afdeling van 4 november 2020, waarbij de geconstateerde tekortkoming tussen Nederland en Zwitserland in de wijze waarop bescherming werd geboden tegen refoulement teniet was gedaan door een uitspraak van de hoogste Zwitserse rechter, wordt in dit geval geoordeeld dat het wel om een ernstige tekortkoming gaat. Het Nederlandse beleid neemt aan dat eiser geen bescherming kan invoeren van de Iraakse autoriteiten tegen problemen met (criminele) groepen die mensen ontvoeren en het Hoogerechtshof neemt aan dat dit wel het geval is. In Nederland zou eiser daarom wel in aanmerking komen voor bescherming juist omdat het beleid erop ziet dat eiser tegen de milities waarvan hij het slachtoffer is geworden, geen bescherming kan invoeren van de Iraakse autoriteiten. Hierbij acht de rechtbank het van belang dat eiser in Bulgarije heeft geprocedeerd tot het Hoogerechtshof, de hoogste Bulgaarse rechter, en dat door het Hoogerechtshof is geoordeeld dat eiser eerder is behandeld in strijd met artikel 3 EVRM in Irak. Nu eiser alle mogelijke rechtsmiddelen in Bulgarije heeft aangewend en ervan uitgaande dat Bulgarije, gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, zijn verplichtingen op grond van de Terugkeerrichtlijn na zal komen, is Bulgarije na terugname van eiser verplicht eiser uit te zetten naar Irak.

13. De stelling van verweerder dat eiser het verbod op (in)direct refoulement zou moeten aanvechten bij het EHRM wordt – gelet op rechtsoverweging 7 - niet gevolgd. Het EVRM is een verdrag dat is getekend door de Raad van Europa en als zodanig geen verdrag uit het stelsel van de EU. Het is daarmee tevens geen onderdeel van het interstatelijke vertrouwensbeginsel dat is gebaseerd op de regelgeving van het stelsel van de EU. In de Richtlijn 2013/32/EU (Procedurerichtlijn) wordt niet verwezen naar een rechtsgang naar het EHRM. Daarnaast is de rechtbank van oordeel dat het nut van de in overweging 6 aangegeven toets of sprake is van een ernstige tekortkoming die tot indirect refoulement leidt, teniet wordt gedaan door van eiser te verwachten dat hij zich in Bulgarije eerst tot het EHRM dient te wenden. Het gaat immers om een verschil in opvatting over bescherming van asielzoekers, daarin hebben de lidstaten van de EU autonomie en staat het hen vrij een eigen afweging te maken. Het verbod van indirect refoulement dient er juist voor te zorgen dat onder gelijke omstandigheden iemand die in Nederland bescherming zou krijgen en dat in Bulgarije niet krijgt, door Nederland in bescherming moet worden genomen.

14. De beroepsgrond slaagt, hierdoor behoeven de overige beroepsgronden geen nadere bespreking. Het beroep is gegrond en het bestreden besluit wordt vernietigd. Verweerder wordt, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, opgedragen de asielaanvraag van eiser in behandeling te nemen.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:8034](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2021, 649

MK ABRs, 26-07-2021, 202103188/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Aankondiging van de NAVO om zich uit Afghanistan terug te trekken. Aanpassing protocollen en de werkwijze van de Koninklijke Marechaussee. Oordeel dat het zicht op uitzetting ontbreekt is nog te vroeg.

3. Niet in geschil is dat de staatssecretaris gelet op de hierboven genoemde ontwikkelingen heeft besloten om tijdelijk geen vreemdelingen uit te zetten naar Afghanistan in afwachting van aanpassingen in de werkwijze van de KMar. Gelet op de korte periode die is verstreken sinds de aankondiging van de NAVO en omdat niet is gebleken dat de Afghaanse autoriteiten naar aanleiding van die aankondiging niet meer hun medewerking aan gedwongen terugkeer zullen verlenen, overweegt de Afdeling dat voor het oordeel dat het zicht op uitzetting ontbreekt nog te vroeg is. Daarbij betreft de Afdeling dat de KMar enige tijd moet krijgen om de protocollen en werkwijze aan te passen. In dat verband ziet de Afdeling in de door de rechtbank in aanmerking genomen informatie over de vereiste aanwezigheid van escortes op de vlucht en het verloop van de defensieoperaties in Afghanistan, geen reden te twijfelen aan de mededeling van de staatssecretaris dat uitzettingen naar verwachting op korte termijn weer opgepakt kunnen worden. Weliswaar valt niet uit te sluiten dat de situatie enige tijd zal voortduren, maar dat er onzekerheden in het spel zijn, is onvoldoende om te oordelen dat zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn ontbreekt. Voor de omstandigheid dat het ongewis is hoe de veiligheidssituatie in Afghanistan zich zal gaan ontwikkelen, geldt hetzelfde. De staatssecretaris betoogt dus terecht dat vooralsnog slechts sprake is van een tijdelijke belemmering, zodat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het zicht op uitzetting naar Afghanistan ontbreekt.

[ECLI:NL:RVS:2021:1638](https://eclis.nl/rvs/2021/1638)

JnB 2021, 650

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 22-07-2021, NL21.11179
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Klacht over medische dienst van het DTC Rotterdam. Indien eiser medische problemen heeft en in detentie ervaart dat hij geen toegang heeft tot medische zorg of die zorg niet voldoende adequaat is dient hij zich te wenden tot de beklagcommissie.

15. De gemachtigde heeft aangevoerd dat het onmogelijk is om de belangen van eiser goed te behartigen als hij geen contact kan krijgen met de medische dienst en geen toegang krijgt tot de medische gegevens van eiser. De rechtbank overweegt dat dit een vaker geuite klacht is over de medische dienst van het DTC Rotterdam. De rechtbank is het eens met de gemachtigde dat een advocaat om de belangen van eiser te kunnen behartigen eiser ook moet kunnen bijstaan met betrekking tot de tenuitvoerlegging van de maatregel in het DTC. De gemachtigde dient ook inzage te kunnen krijgen in de medische gegevens van eiser, ook om de gronden tegen de oplegging van de maatregel goed te kunnen onderbouwen. Anders dan het DTC kennelijk vooronderstelt is dit geen schending van het recht op privacy van eiser. Eiser heeft de raadsman nu juist gemachtigd om zijn

belangen te behartigen en het is aan eiser en gemachtigde om nader af te spreken of dit impliceert dat de raadsman de medische gegevens kan raadplegen en niet aan het DTC om hier een beslissing over te nemen door inzage te weigeren. Dit betekent ook dat die inzage onverwijld en op eerste verzoek moet worden geboden omdat de duur van de bewaringsdetentie steeds zo kort mogelijk moet zijn en het weinig effectief is om pas na opheffing van de maatregel de “medische beroepsgronden” te kunnen onderbouwen. Dat bij een onrechtmatig ondergane detentie aanspraak bestaat op schadevergoeding doet hieraan niet af. Indien eiser medische problemen heeft en in detentie ervaart dat hij geen toegang heeft tot medische zorg of die zorg niet voldoende adequaat is dient hij zich echter te wenden tot de beklagcommissie. De beklagcommissie is bevoegd een klacht over de toegang tot medische zorg te behandelen. Eiser moet dan een zogenaamd sprekersbrjefje invullen waarin hij aangeeft met de maandcommissaris te willen spreken die eerst zal onderzoeken of er kan worden bemiddeld en anders de klacht zal doorverwijzen naar de beklagcommissie om de klacht te behandelen en een uitspraak te doen. Indien eiser zich wil beklagen over de kwaliteit van de zorg zal de beklagcommissie de klacht moeten doorzenden naar de arts van de medische dienst die, als hij eiser niet tegemoet komt, de klacht vervolgens ook zal moeten doorzenden omdat de DTC-arts niet bevoegd is om te beslissen op een klacht die betrekking heeft op zijn eigen handelen of nalaten. De rechtbank is dus, daargelaten dat in de onderhavige procedure de rechtbank niet beschikt over de benodigde informatie om een inhoudelijk oordeel te kunnen geven, niet bevoegd om een klacht over de medische dienst van het DTC te betrekken bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de maatregel van bewaring.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:7801](#)

JnB 2021, 651

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 27-07-2021 (publ. 27-07-2021),

NL21.11744

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Voortvarendheid. Werkwijze verweerder door aan eiser mede te delen dat niet gewerkt wordt aan overdracht totdat eiser gaat meewerken onbehoorlijk.

19. Verweerder heeft op 20 juli 2021 te kennen heeft gegeven alle initiatief bij eiser te leggen en zelf een passieve houding aan te nemen en geen vertrekgesprek te organiseren en evenmin een vlucht naar Duitsland aan te vragen of vertrek over land in te plannen. Aan eiser is dus te kennen gegeven dat verweerder vanaf 20 juli 2021 niet aan de overdracht zal werken totdat eiser uit eigen beweging aangeeft wel mee te zullen te werken aan de Covid-test. Verweerder heeft ter zitting contact opgenomen met de regievoerder die te kennen heeft gegeven op 26 juli 2021 een vertrekgesprek te hebben ingepland, welk gesprek is verplaatst naar 27 juli 2021 in verband met de behandeling van het beroep door de rechtbank op 26 juli 2021. De rechtbank gaat -vanzelfsprekend- uit van deze door verweerder ter zitting gedane mededeling. De rechtbank leidt hieruit af dat verweerder, zoals hij zelf ter zitting aangeeft, niet passief is gebleven omdat hij een vertrekgesprek heeft ingepland ondanks dat eiser niet heeft aangegeven dat hij een andere proceshouding aanneemt. De rechtbank acht het desondanks kwalijk dat aan eiser te kennen is gegeven dat de bewaring voortduurt terwijl verweerder niets meer zal ondernemen. De strekking van deze mededeling kan niet anders worden opgevat dan dat eiser te kennen wordt gegeven dat hij gedetineerd blijft omdat hij niet meewerkt. Eiser wordt zo voorgehouden dat de detentie een sanctie is voor zijn gedragingen in plaats van een maatregel om overdracht te bewerkstelligen. Weliswaar mag verweerder eiser detineren om te

bezien of hij alsnog medewerking aan de overdracht verleent. Het geeft echter geen pas om eiser bewust verkeerd te informeren en voor te wenden dat de detentie als straf heeft te gelden en eiser hierbij niet te informeren dat verweerder ondanks de houding van eiser verplicht is aan de overdracht te werken en dit feitelijk ook doet. Verweerder heeft op deze wijze eiser onder druk gezet om medewerking aan de Covid-test af te dwingen. De rechtbank acht dit onbehoorlijk. De opmerking van verweerder ter zitting dat verweerder in deze omstandigheden “geen open kaart” kan spelen acht de rechtbank ongepast. Eiser dient te worden geïnformeerd over zijn verplichtingen en over de inspanningen die verweerder verricht waarbij niet kan worden gesuggereerd dat de detentie van onbepaalde duur zal zijn als eiser niet meewerkt. Nu de maatregel reeds onrechtmatig is vanwege niet voldoende voortvarend handelen in de eerste fase van de detentie zal de rechtbank geen gevolgen verbinden aan bovenstaande handelwijze van verweerder.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:8136](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2021, 652

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 23-06-2021 (publ. 26-07-2021), AWB 20/7711
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 69 lid 1

Awb 6:8, 6:9 lid 1, 6:11

PROCESRECHT. De rechtbank heeft in casu de overschrijding van de bezwaartermijn met enkele dagen verschoonbaar geacht mede in het licht van de coronamaatregelen.

6. [...] De rechtbank is bekend met de strikte jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) ten aanzien van de bepaling van artikel 6:11 Awb, zeker daar waar het gaat om bijstand door professionele rechtshulpverleners. Niettemin is de rechtbank van oordeel dat in het onderhavige geval sprake is van verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding en overweegt daartoe als volgt. [...]

De wet waar eiser naar verwijst bevat daarmee in artikel 30 dus wel een specifieke regeling voor herstel van verzuim in hoger beroep in vreemdelingenzaken, maar geen specifieke voorziening voor overschrijding van bezwaar- en beroepstermijnen als gevolg van de corona-uitbraak. In de nota naar aanleiding van het verslag heeft Minister Dekker echter geantwoord dat zo'n specifieke voorziening ook niet nodig is omdat de gewone regel van 6:11 Awb toereikend is. Ter zake is door hem naar aanleiding van een vraag van de SGP- fractie blijkens het verslag van bedoeld wetsvoorstel, als volgt gereageerd:

“De Algemene wet bestuursrecht bevat al een algemene voorziening voor de verschoonbare termijnoverschrijding bij het indienen van bezwaar- of beroepsschriften. Deze is vervat in artikel 6:11 Awb, waarin is geregeld dat ten aanzien van een na afloop van de bezwaar- of beroepstermijn ingediend bezwaar- of beroepsschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege blijft indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest. Ook termijnoverschrijdingen waarbij een verband bestaat of wordt gelegd met de uitbraak van COVID-19 zullen door het bestuursorgaan c.q. de bestuursrechter aan de hand van deze algemene maatstaf van geval tot geval moeten worden beoordeeld. Voor een dergelijke voorziening is daarom geen aanleiding.” [...]

De rechtbank is van oordeel dat in het onderhavige geval aldus een genoegzaam verband bestaat met de uitbraak van Covid-19 en de in verband daarmee afgekondigde maatregelen door de overheid in het belang van de volksgezondheid. De rechtbank weegt bij de beoordeling mee dat het hier enerzijds gaat om de rechtszekerheid, maar anderzijds gaat het om rechtsbescherming van de burger en uiteindelijk om materiële toegang tot de rechter, hetgeen als een zwaarwegend belang dient te worden gekwalificeerd. Het betreft een relatief beperkte overschrijding van de termijn met een aantal dagen, terwijl gesteld noch gebleken is dat verweerder hierdoor in zijn belangen is geschaad en evenmin is gebleken dat derde belanghebbenden betrokken zijn. Voorts is de rechtbank van oordeel dat rekening moet worden gehouden met het feit dat de onderhavige quarantainemaatregelen zijn genomen in het algemeen belang en dat het feit dat eisers gemachtigde zich daaraan heeft gehouden zich in zoverre niet tegen hem en eiser dient te keren.

Al met al concludeert de rechtbank dat, hoewel aan verweerder moet worden toegegeven dat hier sprake is van een omissie aan de zijde van een professionele rechtshulpverlener, deze - gelet op voormelde omstandigheden - redelijkerwijs niet als verzuim in de zin van artikel 6:11 Awb moet worden beschouwd. Een andere benadering zou immers ook tot het onacceptabele gevolg kunnen leiden dat de bereidheid om zich in een dergelijk geval in de toekomst aan eventueel opgelegde quarantainemaatregelen te houden, zal kunnen verminderen. De rechtbank acht de termijnoverschrijding in bezwaar derhalve verschoonbaar.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:8077](#)

[Naar inhoudsopgave](#)